Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε αυτή τη δοκιμασία (Ιωάννα Μίλλερ)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Απριλίου, 2008

Μετάφραση ενός αποσπάσματος από το ημερολόγιο της εικοσάχρονης Αμερικανίδας Ιωάννας Μίλλερ, που εκοιμήθη από λευχαιμία τον Αύγουστο του 2001.
Το κείμενο μας το εμπιστεύθηκε η μητέρα της Μαρία Μίλλερ, μαζί με την πληροφορία ότι η Ιωάννα είχε ζητήσει να λάβει το μοναχικό σχήμα.

«*Οτι χίλια έτη εν οφθαλμοίς Σου, Κύριε, ως η ημέρα η εχθές ήτις διήλθε και φυλακή εν νυκτί*». (Ψαλμός 89,4)

Είναι πάρα πολύ εύκολο να λησμονήσουμε την αλήθεια αυτών των λόγων καθώς και το πόσο γρήγορα αυτή η ζωή παρέρχεται. Ο κόσμος αυτός μπορεί να μας αναλώσει με τις υλικές ανάγκες του, τις υποχρεώσεις του και τη διασκέδαση, κάνοντάς μας να ξεχνούμε ότι βαδίζουμε σε τεντωμένο σχοινί πάνω από την απέραντη αιωνιότητα. Ανησυχούμε για τις ώρες, τις ημέρες, τα χρόνια, αλλά τί είναι όλα αυτά; Μήπως δεν είναι παρά μικροσκοπικές σταγόνες μέσα στον απέραντο ωκεανό της αιωνιότητας; Πού είναι η ειρήνη μας; Η απάντηση, φυσικά, βρίσκεται στον Χριστό.
Οι φτωχές μας ψυχές μπορεί να συνθλιβούν κάτω από την πίεση της μέριμνας για τον κόσμο τούτο, ώστε δεν απομένει παρά να κράζουμε προς τον Χριστό: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Εκείνος πάντοτε ακούει. Οι προσευχές μας ποτέ δε θα προσκρούσουν σε αυτιά που δεν ακούν. Με την ελάχιστη προσπάθεια, που θα κάνουμε να αγαπήσουμε τον Χριστό, Εκείνος μας κατακλύζει με το έλεός Του, αν και δεν γνωρίζουμε πάντα τις εκδηλώσεις του ελέους Του. Οι προσευχές μου συχνά δεν έχουν συνοχή και συγκέντρωση, αλλά ακόμα και αυτές τις μικρές ικεσίες ο Θεός τις ακούει. Καθ' όλη τη διάρκεια της ασθένειάς μου, η προσευχή υπήρξε η μόνη μου πηγή ειρήνης και υπομονής. Ο Θεός έχει τόσο πολύ έλεος να δώσει, αρκεί μόνο να το ζητήσουμε.
Ο καρκίνος, παρ' όλο που δε θα τον ευχόμουν για κανένα, είναι μία μεγάλη ευλογία για τη ζωή μου. Αν και έχει το τίμημά του στο κορμί μου και μπορεί να πάρει τη ζωή μου, εν τούτοις τρέφει την ψυχή μου. Αυτή η αρρώστια με διδάσκει πόσο παροδική είναι αυτή η ζωή. Επιπλέον ήλθε στη ζωή μου τη στιγμή που είχα αρχίσει να σκέφτομαι ότι κάθε τι ήταν υπό τον έλεγχό μου και ότι κάθε καλό στη ζωή μου ήταν αποτέλεσμα των δικών μου προσπαθειών. Στα δεκαεννιά μου αισθανόμουν σχεδόν αήττητη. Οταν έγινε η διάγνωση, αναγκάστηκα να αντικρύσω κατά πρόσωπο τη θνητότητα και να ρωτήσω τον εαυτό μου: «Εάν έφευγα τώρα, τί θα μπορούσα να παρουσιάσω που

θα ευχαριστούσε τον Χριστό; Αξίζω άραγε του ελέους Του;» Με έκανε να εξετάσω την ψυχή μου και να συνειδητοποιήσω το πόσο σημαντικότερη είναι αυτή από το σώμα μου. Επίσης βλέποντας το πόσο ευμετάβλητη είναι η υγεία μου, ώστε από σώα και αβλαβής να κείτομαι στην πόρτα του θανάτου, μαθαίνω να σκέφτομαι το «υπεροράν μεν σαρκός, παρέρχεται γαρ, επιμελείσθαι δε ψυχής, πράγματος αθανάτου».

Ενα άλλο όφελος της ασθένειάς μου είναι η υποχρεωτική παύση της πολυάσχολης καθημερινότητάς μου, που μου άφησε αρκετό χρόνο για να σκεφθώ. Μέχρι να γίνει η διάγνωση, η ζωή μου ήταν πολυάσχολη και εντατική, καθόλου διαφορετική από τις ζωές πολλών ανθρώπων. Απασχολήσεις, όπως σπουδές στο κολλέγιο, σκέψεις για την επιλογή επαγγέλματος και εξοικονόμηση χρόνου για φίλους και οικογένεια, συμπλήρωναν ένα πλήρες πρόγραμμα. Σίγουρα δε σκεφτόμουν τον Χριστό όσο όλα αυτά τα πράγματα. Ο χρόνος μακριά από περιττούς περισπασμούς υπήρξε μεγάλη ευλογία, όταν τον αξιοποιώ έχοντας τα μάτια της ψυχής στραμμένα στον Χριστό. Περνώ ώρες μόνη και δεν έχω πολλή δύναμη. Εμαθα ότι, εάν δεν είμαι προσεκτική, εύκολα υποκύπτω σε πειρασμούς, όπως η απελπισία και το άγχος. Το να διατηρώ τον εαυτό μου σχετικά απασχολημένο επίσης βοηθεί. Στράφηκα σε δραστηριότητες όπως πλέξιμο, γράψιμο, διάβασμα, ζωγραφική σε γυαλί, ενώ προσπαθώ να προσεύχομαι, ώστε να γεμίζω κάθε ημέρα.

Διαπίστωσα επίσης ότι με ωφελεί πολύ περισσότερο να συζητώ για τις σκέψεις και τα ενδιαφέροντά μου με άλλους χριστιανούς, παρά να τα μελετώ σιωπηλά μέσα μου με τον εαυτό μου. Συνειδητοποιώ ότι δεν είμαι αρκετά δυνατή, ώστε να αποκρούσω τη φωνή του εχθρού, που μου φαίνεται πολύ ισχυρότερη όταν είμαι μόνη μου. Η συντροφιά των άλλων και οι πνευματικές συζητήσεις μαζί τους αποτελούν μεγάλη βοήθεια για μένα. Ωστόσο, αν και αυτή είναι η αλήθεια, δε θέλω να μειώσω την αξία της ησυχίας, γιατί συνδυασμένη με προσοχή και προσευχή μπορεί να είναι πολύ καρποφόρα.

Οταν σκοτεινές και καταθλιπτικές σκέψεις έρχονται και μου προκαλούν ταραχή, φόβο, θλίψη και μοναξιά, το μόνο φάρμακο που φέρνει ειρήνη στην καρδιά μου είναι η ευχή του Ιησού. Η προσφυγή στη Μητέρα του Θεού και τους Αγίους, επίσης βοηθεί στο να απομακρυνθούν τα σκοτεινά συναισθήματα. Η προσευχή δίνει τόσο μεγάλη σιγουριά για το έλεος και την αγάπη του Θεού. Συχνά δεν στρέφομαι στην προσευχή και αφήνω τη μελαγχολία να κατασταλάξει στην ψυχή μου. Γιατί το κάνω αυτό, όταν διαθέτω ένα τόσο ισχυρό όπλο στο χέρι, το Ονομα του Κυρίου μας και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού; Το μόνο που γνωρίζω είναι η διαφορά μεταξύ της παρηγοριάς, που μας δίνει ο Θεός, όταν είμαστε ταπεινοί και προσευχόμαστε, και της αγωνίας που προκύπτει ως αποτέλεσμα, όταν μόνοι μας με τις δικές μας δυνάμεις μαχόμαστε εναντίον της αδυναμίας μας.

Η σκέψη του θανάτου με κεντρίζει. Αλλά, όταν φέρνω στο μυαλό μου τη γεμάτη αγάπη υπόσχεση, που ο Χριστός μας άφησε με την ενσάρκωσή Του, τον θάνατο και την Ανάστασή Του, ο θάνατος μετασχηματίζεται για μένα σε μία πύλη, δια της οποίας οι ταπεινοί και δίκαιοι εισέρχονται στη Βασιλεία των Ουρανών. Λέγοντας αυτό δεν

μπορώ να ξεφύγω από την εικόνα της βασιλικής πύλης στο κέντρο του τέμπλου. Η Εκκλησία είναι το όλον που περικλείει τη Ζώσα και την Αιώνιο Βασιλεία. Η Ζώσα Εκκλησία περνά μέσα από το θάνατο, που ομοιάζει με βασιλική πύλη προς τον Ουρανό, όπου συνδέεται με την μεγαλοπρέπεια των Αγίων και Αγγέλων και συμμετέχει στα Αχραντα Μυστήρια της Αιωνίου Ζωής. Γνωρίζω ότι ο θάνατος είναι μόνο μία πύλη, επειδή ο Χριστός διέρρηξε τους μοχλούς της, δια του θανάτου και της Αναστάσεώς Του. Για μας βέβαια το κλειδί είναι η πίστη και τα έργα. Οπως είπε ο Χριστός: «Αμήν, αμήν, λέγω υμίν, ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. 5, 24). Ο Χριστός λέει κατ' αρχήν ότι πρέπει να ακούμε τον λόγο Του, ο οποίος νομίζω ότι είναι η διδασκαλία Του και οι πράξεις Του. Πρέπει να σηκώσουμε τους σταυρούς μας και να Τον ακολουθούμε ζώντες εν Αυτώ και Αυτός εν ημίν. Πρέπει να μοιάζουμε με πρόβατα στη δεξιά Του πλευρά που σώθηκαν, γιατί υπήρξαν ταπεινά και αγάπησαν τον αδελφό τους, όπως θα έκανε ο Χριστός. Στη συνέχεια (ο Κύριός) μας λέει ότι πρέπει να πιστέψουμε σε Εκείνον που Τον έστειλε. Πρέπει να πιστέψουμε και να αγαπήσουμε τον Θεό με όλη τη δύναμη, την καρδιά και την ψυχή μας. Η πίστη γίνεται προφανώς πιο σπουδαία για μένα και αυτό δεν έχει να κάνει με το ότι η ζωή μου εμφανίζεται πολύ πιο προσωρινή. Οταν η πίστη μου διασκορπίζεται, αισθάνομαι απελπισμένη και φοβισμένη, αλλά πάλι, όταν στρέφομαι στον Θεό για βοήθεια, Εκείνος με ακούει και βρίσκω την ειρήνη.
Παρακαλώ να μη θεωρήσετε ότι γράφω αυτά τα πράγματα, επειδή τα εφαρμόζω και επειδή βρίσκομαι σε κατάσταση αμετάπτωτης ειρήνης. Αγωνίζομαι και πολλές φορές πέφτω. Είναι ακριβώς το γεγονός της αρρώστιας μου που με έχει διδάξει τόσα πολλά για τη σπουδαιότητα του να σηκώνομαι μετά τον αγώνα, να ζω τη ζωή μου εν Χριστώ και να διατηρώ την καρδιά μου προσηλωμένη στην αιώνια βασιλεία πιο πολύ από την επίγεια. Οταν ψάλλουμε τον Χερουβικό Υμνο, δεν επαναλαμβάνουμε τρεις φορές «Πάσαν την βιοτικήν αποθώμεθα μέριμναν», πριν ψάλουμε «Ως τον Βασιλέα των όλων υποδεξόμενοι»; Αρχίζω να συνειδητοποιώ τώρα ότι αυτό δεν αποτελεί μία υπόδειξη σε μας μόνο πριν από τη Θεία Μετάληψη, αλλά για κάθε στιγμή της επιγείου ζωής μας. Νομίζω ότι είναι δυνατό να διατηρεί κανείς τα μάτια της ψυχής του στραμμένα στον Ουρανό, ακόμα και όταν ζει μέσα στις μέριμνες και τα προβλήματα του επίγειου κόσμου. Αυτό είναι για το οποίο όλοι οι Χριστιανοί πρέπει να αγωνίζονται. Πώς αλλιώς θα είμαστε ικανοί να δεχθούμε το έλεος του Θεού στο τέλος, εάν δεν έχουμε ζήσει εν Αυτώ και δεν Τον έχουμε αγαπήσει κατά τη διάρκεια της ζωής μας στη γη; Πρόσφατα σκεφτόμουν πόσο τρομερό θα είναι να στέκομαι μπροστά στον Χριστό, που θέλει να μου δώσει το έλεός Του και μία θέση στη Βασιλεία Του, αλλά αυτές οι σκέψεις μου προκαλούν τρόμο, αφού δεν έζησα πάντοτε, όπως θα έπρεπε. Δεν μπορώ να φαντασθώ χειρότερη αγωνία από το να βρεθώ έξω από τη Βασιλεία του Θεού. Αντίθετα, σκεφθείτε τους ταπεινούς και δικαίους, που πέρασαν πριν από μας, εκείνους που έζησαν σύμφωνα με το λόγο του Θεού. Τί ανέκφραστη χαρά θα νιώθουν, καθώς περνούν διαμέσου των βασιλικών πυλών! Αφού σήκωσαν τους σταυρούς τους κατά τη διάρκεια της ζωής τους με υπομονή, ταπείνωση και αγάπη Θεού,

καλωσορίζονται στους ουρανούς από χορεία Αγγέλων. Οι καρδιές τους είναι ανοιχτές στην αγάπη και στο έλεος του Θεού, αφού είχαν ήδη ζήσει με Αυτόν στις καρδιές τους κατά τη διάρκεια της προσωρινής παρουσίας τους στη γη.
Ο Θεός έδωσε στον καθένα μας χρόνο και μία αξιοθαύμαστη δημιουργία, για να διαμορφώσουμε τις ψυχές μας. Δεν πρέπει να λησμονούμε όμως πόσο προσωρινή είναι αυτή η ζωή. Η λευχαιμία με έκανε να συνειδητοποιήσω περισσότερο αυτή την προοπτική. Δόξα τω Θεώ που δεν πάσχει ο καθένας από σοβαρή ασθένεια, αλλά και Τον ευχαριστώ που μου έδωσε αυτή τη δοκιμασία. Φοβάμαι ότι ποτέ δε θα είχα γευθεί την άπειρη αγάπη και το έλεος του Θεού, αν δεν είχα τον καρκίνο. Οταν αναλογίζομαι συνολικά τα είκοσι χρόνια της ζωής μου και πόσο γρήγορα και μάταια πέρασαν, σκέφτομαι τί θα ήταν εκείνο που θα με εμπόδιζε να ζήσω άλλα πενήντα χρόνια με τον ίδιο τρόπο; Μία ολόκληρη ζωή είναι άχρηστη, όσα χρόνια κι αν περιλαμβάνει, εάν δεν τη βιώσουμε ως επένδυση για την αιωνιότητα. Δαπανούμε τόσο πολύ χρόνο, ενέργεια και πόρους για τα σώματά μας, αλλά αγνοούμε την ψυχή μας. Αν και το σώμα είναι σπουδαίο, πόσο πιο πολύτιμη είναι η ψυχή μας! Μόνον αφ' ότου το σώμα μου βασανίσθηκε από τις οδύνες της λευχαιμίας, κατόρθωσα να ανακαλύψω την αξία της ψυχής μου. Δόξα τω Θεώ για το απίστευτο έλεός Του! Η θλίψη, που συχνά έρχεται από τη σταθερή υπόμνηση της θνητότητός μου, καταπίνεται και χάνεται μέσα στη νίκη του Χριστού και στην ελπίδα μου για τη Βασιλεία Του.
Είμαι ευγνώμων που είχα την ευκαιρία να μοιρασθώ τα όποια συναισθήματα η ασθένειά μου μου ενέπνευσε με τον καθένα που διαβάζει αυτό το κείμενο. Παρακαλώ μνημονεύετέ με στις προσευχές σας.

Με αγάπη Χριστού

Ιωάννα Μίλλερ

(Πηγή: «Παρακαταθήκη», Ιαν. – Φεβ. 2008)